

Letnji izveštaj 2013

Pre mnogo godina imali smo hitan slučaj. Jedan konj mučen je od strane Rome na najgori način, iz razloga što nije mogao da vuče kočije. Prvo je brutalno tučen, zatim su mu nanosili bol paleći mu vatrom stomak, kako bih se kretao napred. Kad smo čuli za taj slučaj kupili smo tog konja. Pošto nismo imali mesta kod nas, odneli smo ga u štalu kod jednog našeg radnika. Lasta je bila agresivna i opasna. Sve je grizla i napadala osim oca. Kobila je ipak mogla ostati u toj porodici i doprineti vuči drva i sena. Pored toga vukla je kukuruz, otpad i mnogo više od toga. Prošli februar je Lasta uginula od starosti i od tada je beskrajno nedostajala porodici.

Nova kobila Lasta.

Nedavno se u susednom selu desio još jedan slučaj. Kupili smo malu kobilu i dali je toj porodici. Time smo rešili dva velika problema jednim udarcem.

Gledajući celokupnu situaciju kod nas u Vojvodini, gde se već godinama radi kastracija, ima mnogo manje uličnih životinja ali ih i dalje ima. Trenutno se opet masovno kućici bacaju. Tako da dobijamo mnogo poziva za pomoć, najviše od zaštitnika životinja koji često imaju prilike da se susreću sa životinjama koje se muče, sami su u tome bespomoćni.

Puno žalbi se tiče državnih prihvatilišta koji su poslednjih godina izgrađeni, približavajući se EU. Nažalost su prepuni isto kao stari šinteraji i ponašanje prema životinjama nije puno bolje.

Ti psi u prihvatilištu Gajdobra su stajali skoro celu zimu u vodi!

Često su u tim prihvatilištima životinje mučene i ranjavane od drugih pasa. One koje svakodnevnu borbu prežive budu ubijane od strane vlasti na potpuno bezbolan ili grozan način. Nakon kastracije, vakcinacije i čipovanja psi se puštaju na ulice, gde većina njih stradaju. Veoma je teško dobiti šansu za život u državnim prihvatilištima.

Neverovatnu sreću je imao Belko, koji je bio u šinteraju u Novi Sad i na kraju je završio kod nas. Preko jednog od mojih radnika stigao je mali Belko. Sažalio se na njega i poneo ga sa sobom. Dolazeći kući, uplašena životinja mu je pobjegla. Svi pokušaji da se nađe Belko bili su uzaludni, tako da je on nekoliko nedelja bio u romskom kvartu našeg sela. Srećom Belko se sprijateljio sa jedim kućnim psom. Sa njime je delio hranu i vodio je Belka u blizinu ljudi. Belko je tako i bio uhvaćen i doveden kod nas. Bio je jako srećan i čim je dobio papire prebačen je u Nemačku kod prijatnih ljudi.

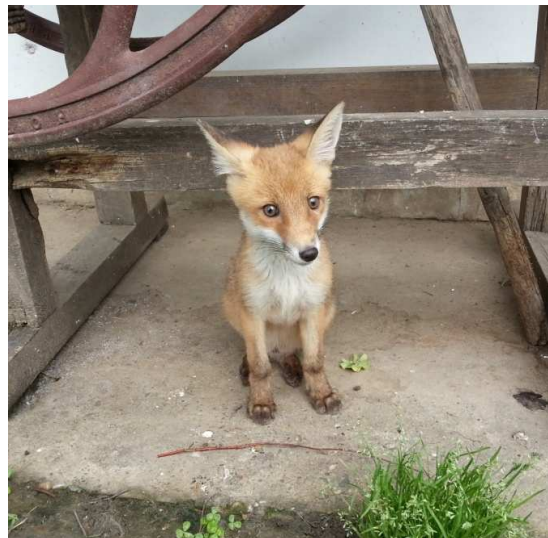

Belko se smirio ali je i dalje bio na oprezu.

Veći deo svog života pratile su me lisice. Prošle godine je uginula moja poslednja lisica Smally zbog starosti. Od tada živi lane bambi samo u velikoj volijeri sa jezercetom i rupama.

Kada sam primila poziv pre tri nedelje otprilike, da li bih prihvatila mladu lisicu, pristala sam. Dolaskom Smally 2, brzo me je prošla radost.

Mala lisica vukla je zadnje noge i nije mogla da hoda. Od familije od koje smo dobili lisicu, rečeno nam je da joj je mama ubijena, a Smally 2 iz rupe izvađena i poklonjena kao dečija igračka. Ostale male lisice su ostavljene u toj rupi koje su crkavale od gladi. To je bilo veoma strašno, ali da mali Smally bude toliko uništen od strane dece, pokazalo je to kakvi smo mi ljudi ustvari. Bitno je da mi imamo svoju zabavu, iako kroz to životinje ispaštaju i ne mislimo šta se sa njima dešava.

Da je Smally 2 isto nečije dete, nikome to nije palo na pamet.

Tako se kod nas menjaju i dobre i loše vesti. Vrhunac je dostigla poruka od našeg učitelja za zaštitu životinja Damira, koja je glasila: „Naša deca iz Vrbasa (gde godinama predajemo) bojkotuju odlazak u cirkus zbog zlostavljanja životinja”. To me je naravno jako obradovalo i čestitala sam Damiru. Gde god on i njegova žena predaju, deca i učitelji ih rado prihvataju. Zahvaljujući njihovoj naravi, oni su odlični prenosiooci naše poruke. Zaštita životinja i zaštita prirode je kod đaka, skoro najomiljeniji predmet. To stalno slušamo od dece koja sa oduševljenjem dolaze kod nas, kako bih posmatrali i mazili životinje. Damir i Miroslava su ponovo organizovali u maju jednonedeljno predavanje u južnoj Srbiji. Ovaj put je ta edukacija održana u svim Vranjskim osnovnim školama . Predavanja su držana đacima i nastavnicima.

Predavači Damir i Miroslava u poseti zajedno sa đacima kod nas na salašu.

Skoro 28 godina ovde u Srbiji kastriramo. Naše aktivnosti smo proširili po celoj državi. Od tada su kastracije u porastu. Pokušali smo da održimo sve to ali nam finansije nisu dozvoljavale. Tako da smo morali smanjiti i pokušali smo da pokrenemo veterinare na svoju inicijativu. Oni su trebali nadležne u svom gradu da pokrenu i da podržavaju akciju kastracije. Taj pokušaj nije uspeo. U prva četiri meseca smo 60% od godišnjeg budžeta potrošili na kastraciju. Sa strahom mislim na budućnost. Da li od avgusta više nećemo kastrirati?

Kada se radi o kastracijama Svetlana je uvek tu. Ona rešava svakodnevne probleme sa veterinarima i to dobrovoljno već nekoliko godina. Svetlana je temperamentna žena u mojim godinama, koja se već godinama brine o životinjama. Počela je u njenom selu gde je pokušala da ubedi ljude da oni svoje pse sa lanaca oslobode i da ih kastriraju. Kao i mene, Svetlanu su ljudi ranije mnogo ismejavali i kad god je bilo moguće sputavali su je u tome. To je nije uzbuđivalo, imala je podršku muža i sina koji su pravili kućice za pse, kako bi ih Svetlana udomila, koji bi inače bili pod uticajem raznih vremenskih nepogoda. Zbog životinja Svetlana se politički angažovala. Od tada je mogla da uradi dosta toga u svome selu Nadalju i „Opštini” Srbobran za životinje. Tako da će i ove godine na njenu inicijativu biti izgrađeno prihvatilište za životinje. Sigurna sam da će ta akcija biti primer za druge opštine.

Svetlana u akciji u Subotici.

Nakon 15 god. pregovaranja napokon smo mogli da preuzmemo malo jezero-koć, koje se graniči sa našim salašom. Stavljali smo ogradu oko našeg novog jezera i oko lepog dela šume, kako bih divlje životinje pronašle svoj mir i sigurnost. Naš komšija je odustao od ubijanja patki na tom delu zemlje. Nisu samo ptice te koje uživaju u toj idili, već i lisice, ježevi, fazani, zečevi i druge životinje žive trenutno tu. Takođe se raduju i naši konji, kao i krave, jer mogu da pasu na istom zemljištu. Ima dovoljno mesta i hrane za sve. Na sredini jezera se nalazi malo ostrvo, koje je postalo mesto sastanka i odmora za divlje patke. Samo za ljude je taj mali raj zabranjen. Mi zakoračimo u tu divljinu ako je stvarno potrebno.

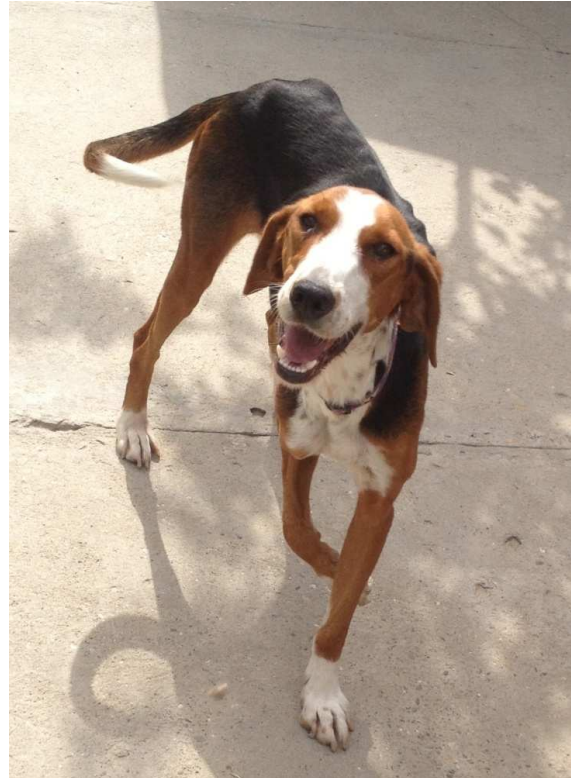
U sredini slike vidi se malo jezero sa ostrvom na kome je izrasla trava.

Sada Vam još hoću ispričati priču o Niki. Lepa lovačka kuja je nađena na ulici jako ranjena. Žena koja je Niku pronašla, pomislila je tada da se desila saobraćajna nesreća. Ponela je kuju i negovala je koliko god je mogla. Onda je donela Niku kod nas, teško bolesnu i mršavu kao skelet. Srećom Nika se polako ali dobro oporavila. Pre njenog odlaska u Švajcarsku, stanje joj se jako pogoršalo. Bili smo jako nesretni. Nika je bila blizu njene sreće i sad ovako nešto da se dogodi! Hvala Bogu Nika je ipak mogla da podnese put. Trenutno uživa kod svoje familije i mnogo su je razmazili. Pregledom kod veterinara je ustanovljeno da Nikina noga nije bila iskrivljena u saobraćajnoj nesreći.

”Naši stari prijatljivi lovci” imaju je na svojoj savesti.
Pitamo se šta čoveka dovodi do toga da puca na pse?

Nika, kada je došla kod nas.

Nika na putu ozdravljenja.

Za kraj još nekoliko kratkih vesti:

Nakon jedne višegodišnje pauze gde su laste proterane od strane golubova, danas se opet naselila familija lasti u štali za konje kod Clifton i Ivy. Opet sreća dolazi na naš salaš!

Ovog proleća, kupila sam tri pileta stara samo jedan dan. Te malecne koke su se u međuvremenu razvile u teške tovne koke i poklanjaju nam iz zahvalnosti jako prelepa, mirisna jaja.

U našem velikom kavezu za ptice, nekoliko kornjača su pronašle svoje sklonište.

Nadamo se toplom letu da bih se lepo sunčali!